

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžh/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200614
Dátum vydania rozhodnutia: 22.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200614.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Slovenské elektrárne, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 47, 821 09 Bratislava, IČO: 35 829 052, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, Švermova 43, 974 04 Banská Bystrica, za účasti: Inžinierska výpočtová spoločnosť Trnava, s.r.o., so sídlom Jána Hollého 5, 917 01 Trnava, IČO: 36 222 224, právne zastúpený: JUDr. Tatianou Brichtovou, advokátkou, Advokátska kancelária BRICHTA & PARTNERS, Grösslingova 6-8, 811 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. PÚV 152-2005/ÚV 4301 II/16-2015 zo dňa 6. marca 2015, v konaní o odvolaní pribratého účastníka konania Inžinierska výpočtová spoločnosť Trnava, s.r.o. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/82/2015-135 zo dňa 19. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/82/2015-135 zo dňa 19. mája 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. PÚV 152-2005/ÚV 4301 II/16-2015 zo dňa 6. marca 2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uvedeným rozhodnutím žalovaný o rozklade podanom žalobcom vo veci návrhu na výmaz úžitkového vzoru č. 4301 s názvom „Systém na zadržanie roztavenej aktívnej zóny v tlakovej nádobe jadrového reaktora typu VVER-440/V213“ majiteľa Inžinierska výpočtová spoločnosť Trnava, s.r.o., rozhodol

podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) v spojení s § 44 ods. 1 písm. f) zák. č. 517/2007 Z. z. o úžitkových vzoroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 495/2008 Z. z. v nadväznosti na § 1 zákona č. 478/1992 Zb. o úžitkových vzoroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 517/2007 Z. z.“ alebo „zákon o úžitkových vzoroch“) tak, že rozklad zamietol a prvostupňové rozhodnutie zn. PÚV 152-2005/ÚV 4301/I-135-2013 zo dňa 12. decembra 2013 potvrdil.

Prvostupňový súd zo správneho spisu zistil, že Úrad priemerného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚPV SR“) zapísal úžitkový vzor do registra úžitkových vzorov dňa 16. septembra 2005 podľa § 11 ods. 1 zákona č. 478/1992 Zb. s dátumom nadobudnutia účinnosti úžitkového vzoru dňa 16. septembra 2005. Žalobca dňa 1. februára 2013 podal návrh na výmaz úžitkového vzoru 4301 („Systém na zadržanie roztavenej aktívnej zóny v tlakovej nádobe jadrového reaktora typu VVER 440/V213“) v zmysle ustanovenia § 44 ods. 1 písm. f) zákona č. 517/2007 Z. z. podaním doručeným ÚPV SR dňa 1. februára 2013 z dôvodov uvedených v návrhu. Správne orgány (prvostupňový správny orgán i žalovaný) v preskúmvanej veci rozhodovali o návrhu na výmaz úžitkového vzoru z dôvodov uvedených v ustanovení § 44 ods. 1 písm. f) zákona č. 517/2007 Z. z., a teda z dôvodu žalobcovho tvrdenia, že v čase zápisu úžitkového vzoru neboli splnené podmienky na jeho zápis do registra podľa predpisov platných v čase jeho zápisu. Zákonom platným v čase zápisu úžitkového vzoru do registra bol zákon č. 478/1992 Zb. Žalobca tvrdil, že technické riešenie v čase jeho zápisu nebolo nové, nepresahovalo rámec odbornej schopnosti a nebolo priemyselne využiteľné. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový správny orgán nezistil existenciu uplatnených dôvodov pre výmaz úžitkového vzoru a návrh navrhovateľa (žalobcu) zamietol. Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozklad žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

V podanej žalobe žalobca tvrdil, že žalovaný nezistil dostatočne skutkový stav veci, vychádzal z dôkazov, ktoré v skutočnosti nepreukazujú skutkový stav tak, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí, a žalovaný nemal dostatok skutkových zistení a vec nesprávne právne posúdil. Zdôraznil, že rozhodnutie žalovaného nemá oporu v obsahu spisu a vo vykonanom dokazovaní a sú rozpory v úsudku pri použití správnej úvahy zo strany žalovaného a rozhodnutie je nepreskúmateľné. Namietal odbornosť žalovaného pri posúdení návrhu na výmaz úžitkového vzoru a tiež vady správneho konania. Žalobné námietky smerovali k v návrhu uplatneným dôvodom, pre ktoré žalobca žiadal výmaz úžitkového vzoru v rozsahu nesplnenia podmienok novosti, presiahnutia rámca prostej odbornej schopnosti a priemyselnej využiteľnosti.

Žalovaný, ako aj ďalší účastník vo vyjadrení k žalobe namietali rozsah podanej žaloby z dôvodu, že žalobca nad rámec dôvodov uvedených v podanom rozklade rozšíril svoje námietky, resp. z dôvodu, že žalobou uplatnené dôvody nezákonnosti rozhodnutia v rozkladovom konaní neuplatnil, a preto sa nimi žalovaný v napadnutom rozhodnutí o rozklade nemohol zaoberať. K rozsahu súdneho prieskumu súd uviedol, že návrh na výmaz musí obsahovať právne a skutkové odôvodnenie a súčasne sa musia predložiť alebo označiť dôkazy, ktoré navrhovateľ výmazu predloží a o ktoré sa návrh na výmaz opiera. Rozšírenie alebo doplnenie návrhu na výmaz nie je prípustné; na také rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada (§ 45 ods. 1 zákona č. 517/2007 Z. z.).

Prvostupňový súd skonštatoval, že žalobou bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorý rozhodoval o rozklade podanom proti prvostupňovému rozhodnutiu. V rozkladovom konaní je koncentračná zásada vyjadrená tak, že pri rozhodovaní o rozklade je úrad viazaný jeho rozsahom okrem zákonom stanovených výnimiek. To znamená, že žalovaný nemohol vo svojom rozhodnutí a jeho odôvodnení ísť nad rámec dôvodov uvedených v podanom rozklade. Nakoľko žalobca v podanom rozklade namietal len nesplnenie podmienky novosti a procesné pochybenia, žalovaný sa vo svojom rozhodnutí zaoberal len týmito dôvodmi tvrdenej nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia. Nakoľko vo veci nešlo o spoločné práva alebo povinnosti týkajúce sa viacerých účastníkov konania na jednej strane (§ 53 ods. 2 písm. b) zákona č. 517/2007 Z. z.) a ani o vec, ktorú možno začať z úradnej moci (§ 53 ods. 2 písm. a) zákona č. 517/2007 Z. z.), nakoľko návrh na výmaz bol podaný z dôvodov podľa § 44 ods. 1 písm. f) zákona č. 517/2007 Z. z., postup žalovaného bol správny a zákonný. Na konanie pred úradom podľa zákona č.

517/2007 Z. z. sa totiž vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak (§ 58 ods. 4 zákona č. 517/2007 Z. z.). Vzhľadom k ustanoveniu § 53 ods. 2 zákona č. 517/2007 Z. z. a § 58 ods. 4 zákona č. 517/2007 Z. z. žalovaný nemohol postupovať podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku.

Prvostupňový súd zdôraznil, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. preskúmava napadnuté rozhodnutie správneho orgánu z dôvodov uvedených v žalobe. S prihliadnutím na skutočnosť, že konanie o výmaz úžitkového vzoru je ovládané koncentračnou zásadou, súd nemôže byť viazaný všetkými žalobnými dôvodmi, ale len ich rozsahom, ako boli tieto dôvody uplatnené v rozkladovom konaní. Nakoľko žalovaný sa mohol s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti v konaní o rozklade vysporiadať len a výlučne s dôvodmi uvedenými v rozklade, súdne preskúmvacie konanie by tak nahrádzalo inštitút rozkladového (druhostupňového) konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. Súd nepreskúmava rozhodnutie z dôvodov nezákonnosti uplatnených prvýkrát v žalobe, ktoré mohli byť uplatnené už po doručení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v podanom rozklade. V tomto smere sa súd stotožnil s námietkou žalovaného i ďalšieho účastníka a napadnuté rozhodnutie žalovaného preskúmal len v rozsahu, v akom bolo rozhodnutie napadnuté rozkladom vo vzťahu k otázke novosti úžitkového vzoru a procesných námietok žalobcu uvedených v rozklade.

Žalobca namietal odbornosť žalovaného pri posudzovaní jeho návrhu na výmaz úžitkového vzoru. Súd zdôraznil, že ÚPV SR je ústredným orgánom štátnej správy v zmysle ustanovenia § 21 písm. h) zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, pre oblasť priemyselného vlastníctva a vykonáva ústrednú štátnu správu v oblasti ochrany vynálezu, úžitkového vzoru, dizajnu, topografie polovodičového výrobku, ochrannej známky, označenia pôvodu výrobku a zemepisného označenia výrobku, (§ 32 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona), zapisuje do registra úžitkové vzory (§ 3 zákona č. 517/2007 Z. z.) a podľa § 44 zákona č. 517/2007 Z. z. vykonáva výmaz úžitkového vzoru. Žalovaný je tak jediným správnym orgánom oprávneným vo veci návrhu na výmaz úžitkového vzoru konať a námietka žalobcu nebola dôvodná.

Z hľadiska konania pred správnymi orgánmi žalobca namietal, že pokiaľ žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán, v tak skutkovo a právne náročnej veci nenariadil pojednávanie napriek žiadosti žalobcu, zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Zároveň namietal, že mu zo strany žalovaného nebolo doručené vyjadrenie ďalšieho účastníka - majiteľa úžitkového vzoru a žalobca takýmto postupom žalobcovi odňal právo konať pred správnym orgánom tým, že nemal možnosť sa k vyjadreniu ďalšieho účastníka a ním predloženému dôkazu relevantne vyjadriť.

Prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ ide o námietku nenariadenia pojednávania, úrad v súlade s ustanovením § 45 ods. 5 zákona č. 517/2007 Z. z. určí dátum ústneho pojednávania v prípade, ak nemožno rozhodnúť na základe písomných podaní navrhovateľa výmazu a majiteľa úžitkového vzoru. Citované ustanovenie zákona neukladá správnejmu orgánu vo veciach úžitkového vzoru nariadiť ústne pojednávanie. Takúto povinnosť má len v prípade, ak nemožno rozhodnúť na základe písomných podaní účastníkov konania. Pokiaľ teda žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že je možné vo veci návrhu na výmaz rozhodnúť na základe podaní účastníkov konania, nepostupoval v rozpore so zákonom. Vzhľadom na zložitosť veci, skutkovo i právne, pričom predmetom konania boli aj zložité technické stanoviská účastníkov konania, bude potrebné, aby žalovaný zväžil prípadné nariadenie pojednávania.

Ako dôvodnú však prvostupňový súd vyhodnotil námietku žalobcu vo vzťahu k postupu žalovaného, keď mu tento nedoručil pred rozhodnutím o podanom rozklade vyjadrenie ďalšieho účastníka konania.

Zákon č. 517/2007 Z. z. postup Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vo vzťahu k doručovaniu vyjadrení neupravuje, preto v zmysle § 58 ods. 4 zákona č. 517/2007 Z. z. sa na riešenie tejto otázky použije všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a musia im vždy dať príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy (§ 3 ods. 2 správneho poriadku).

Je nesporné, že majiteľ úžitkového vzoru sa vyjadril k rozkladu, ktorý podal žalobca, k jeho dôvodom a zároveň ako prílohu písomného vyjadrenia predložil dôkaz - zmluvu o dielo uzavretú medzi ním ako objednávateľom a spoločnosťou ADVING, s.r.o. ako zhotoviteľom diela vrátane jeho prílohy. Z administratívneho spisu prvostupňový súd zistil, že toto vyjadrenie ďalšieho účastníka žalobcovi doručené nebolo.

Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalovaný konštatoval, že navrhovateľ rozkladu „predložil zmenšeninu výkresu znázorňujúcu časť riešenia podľa napadnutého úžitkového vzoru vytvoreného spoločnosťou ADVING, s.r.o. ako súčasť výkresu č. O-ADVA-1197“, a zároveň konštatoval, že „na podporu svojich tvrdení majiteľ v rámci vyjadrenia o rozklade predložil ako dôkaz Zmluvu o dielo zo 4. marca 2004 uzatvorenú medzi majiteľom a objednávateľom a spoločnosťou ADVING, s.r.o. ako zhotoviteľom (tiež označená ako subdodávateľská zmluva)“.

Prvostupňový súd zistil, že z napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že žalovaný sa predloženými dôkazmi v rozkladovom konaní zaoberal. Nakoľko tieto podania účastníkov konania a dôkazy, ktoré tvorili ich prílohy, je nutné považovať za podklad napadnutého rozhodnutia, v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku bol žalovaný povinný dať žalobcovi príležitosť, aby sa k podkladu rozhodnutia vyjadril a aby tak mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať. Pokiaľ tak žalovaný nespravil, zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia, a preto súd žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Nakoľko k vade konania došlo v rozkladovom konaní, rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu touto vadou netrpí.

Pokiaľ žalobca namietal, že zistenie skutkového stavu nebolo dostatočné pre posúdenie veci, táto žalobná námietka dôvodná nebola a je v rozpore s charakterom správneho konania - konania o výmaz úžitkového vzoru, charakterizovaného koncentračnou zásadou. Zo zákona č. 517/2007 Z. z. vyplýva, že správny orgán rozhodujúci o návrhu na výmaz úžitkového vzoru rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté. Úrad nie je oprávnený dôkazy sa účastníkov konania vyhľadávať a podľa svojej úvahy dokazovanie dopĺňať. Pokiaľ správny orgán skutkový stav zistil na základe všetkých dôkazov a tvrdení účastníkov konania, nemožno mu vyčítať, že nedostatočne zistil skutkový stav. Bolo výlučne na účastníkoch konania, aby na podporu svojich tvrdení predložili, alebo navrhli dôkazy.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil tým, že nesprávne vyhodnotil vykonané dokazovanie súd uviedol, že len samotný nesúhlas žalobcu s právnym posúdením veci žalovaným nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci teda konkrétne spočíva v tom, že v tomto prípade správny orgán použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Námietka nesprávneho právneho posúdenia sa vzťahuje výlučne k otázke novosti napadnutého úžitkového vzoru; žalobca mal za to, že žalovaný nesprávne vyhodnotil zistené skutočnosti z dôkazov predložených žalobcom ako navrhovateľom výmazu úžitkového vzoru a ďalším účastníkom ako majiteľom úžitkového vzoru. Posúdenie novosti patrí do správnej úvahy žalovaného a súd v zmysle § 245 ods. 2 O. s. p. preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z hľadísk a medzi ustanovených zákonom. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Súd v preskúmvanej veci z dôvodov uvedených v žalobe nezistil zjavné logické rozpory v úsudku. Aby súd za takýchto okolností mohol preskúmať žalobou napadnuté

rozhodnutie z dôvodov uvedených v žalobe, musí žalobca tvrdiť, v čom a ktoré skutočnosti sú nesprávne zistené, v čom sú nesprávne vyhodnotené a v čom konkrétne bola správna úvaha žalovaného nesprávna. Ak žalobca len všeobecne tvrdí, že právne posúdenie žalovaného je nesprávne a uvádza, ako by to malo byť podľa jeho názoru vyhodnotené, robí vyhodnotenie sám, čo pre vyslovenie nezákonnosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje, nakoľko ide iba o nesúhlas s hodnotením (právnym posúdením) žalovaného. Ide však o otázku posúdenia novosti úžitkového vzoru pri jeho zápise, na ktorú sa vzťahuje aj vada konania, pre ktorú súd žalobou napadnuté rozhodnutie zrušil, nakoľko ďalším účastníkom konania predložený dôkaz sa vzťahoval k otázke novosti úžitkového vzoru, resp. zverejnenia technického riešenia pred zápisom úžitkového vzoru do registra. Z uvedeného dôvodu nebolo možné v preskúmvanej veci vyhodnotiť skutočnosť, či technické riešenie bolo súčasťou stavu techniky pred jeho zverejnením, potvrdiť správnosť záverov žalovaného, resp. konštatovať nezákonnosť rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O. s. p., podľa ktorého má v konaní podľa piatej časti O. s. p. právo na náhradu trov konania žalobca, pokiaľ bol v konaní úspešný celkom alebo sčasti. Žalobca bol v konaní plne úspešný, a preto súd žalovaného zaviazal, aby mu nahradil trovy konania. O povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia (§ 151 ods. 1 O. s. p.). Nakoľko žalobca v zákonnej lehote troch dní odo dňa vyhlásenia rozhodnutia trovy nevyčísliť, súd mu priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia, s výnimkou trov právneho zastúpenia. Zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca zaplatil súdny poplatok vo výške 70,- eur, pričom iné trovy zo spisu nevyplývali.

II.

Proti tomuto rozsudku podal 30. júna 2016 odvolanie účastník pribratý do konania - Inžinierska výpočtová spoločnosť Trnava, s.r.o. (ďalej len „účastník“), a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Účastník uviedol, že krajský súd rozsudkom zrušil rozhodnutie predsedu Úradu priemyselného vlastníctva SR zo 06.03.2015, č. k. PUV 152-2005/ÚV 4301 II/16-2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zrušenie napadnutého rozhodnutia krajský súd ústne odôvodnil tým, že žalovaný žalobcovi nedoručil vyjadrenie účastníka k rozkladu, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred správnym orgánom a napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. z dôvodu, že takýmto postupom žalovaného bola v konaní správneho orgánu zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Účastník odvolanie odôvodnil nesúhlasom s názorom krajského súdu, že nedoručením vyjadrenia k rozkladu prišlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred správnym orgánom a tým k založeniu vady podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. Uviedol, že predmetná otázka nie je vôbec jednoznačným spôsobom judikovaná. Zdôraznil, že tradične, a to aj v súdnom konaní platí princíp, že výklad tohto dôvodu opravného prostriedku by mal byť skôr reštriktívny. Rozdielne výsledky rozhodovacej činnosti v tejto oblasti sú podľa názoru pribratého účastníka spôsobené skutočnosťou, že tento dôvod nezákonnosti rozhodnutia je nutné hodnotiť vždy ad hoc podľa okolností konkrétneho konania.

Ako príklad správnej interpretácie odňatia možnosti konať ako dôvodu opravného prostriedku, pribratý účastník poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 5Obdo 15/2013, v rámci ktorého najvyšší súd uviedol: „Dovolatelia v dovolaní uviedli, že v konaní pred odvolacím súdom došlo aj k vade podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. a to tým, že odvolací súd nezaslal vyjadrenie žalobcu na vyjadrenie odvolateľom - žalovaným... Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie

realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Podľa ust. § 209a ods. 1, 2 O. s. p., ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vety, doručí súd prvého stupňa bezodkladne odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili. Len čo všetkým účastníkom uplynie lehota na podanie odvolania a vyjadrenia k odvolaniu, predloží súd vec bez zbytočného odkladu odvolaciemu súdu. Súd prvého stupňa je teda povinný doručiť každé odvolanie protistrane, a ak porušenie tejto povinnosti neodstráni ani odvolací súd (§ 211 O. s. p.), porušenie tohto procesného postupu môže mať za následok vadu odvolacieho konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. Súd prvého stupňa, rovnako ani odvolací súd neporušili svoju povinnosť danú ust. § 209a O. s. p. a § 211 O. s. p., keďže odvolanie žalovaných doručili žalobcovi na vyjadrenie. Žalobca sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaných, avšak toto jeho vyjadrenie nebol ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd povinný doručiť odvolateľom - žalovaným obzvlášť, keď odvolanie nesmerovalo proti rozhodnutiu prvostupňového súdu vo veci samej. Preto dovolací súd konštatoval, že nedoručením súdmi vyjadrenia sa žalobcu k odvolaniu žalovaných nedošlo k vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p., pretože súdy postupovali v súlade s Občianskym súdnym poriadkom a ich konanie nemožno hodnotiť ako odňatie možnosti žalovaných konať pred súdom“.

Abstrahujúc z vyššie uvedeného, kľúčovým pre posúdenie tejto otázky sa podľa účastníka principiálne javí, že žalovaný v tomto smere postupoval v intenciách právnej úpravy, t. j. príslušný právny predpis mu ukladal povinnosť doručiť na vyjadrenie rozklad. Keby tak nepostupoval, odňal by možnosť konať, avšak jemu ako účastníkovi správneho konania.

Nakoľko však platná právna úprava neukladala v tomto smere správne orgánu ďalšie povinnosti, a teda z nej nevyplývali pre žalobcu žiadne osobitné a konkrétne procesné práva, už táto skutočnosť aj v zhode s citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu postačuje podľa názoru príbratého účastníka na záver, že k odňatiu možnosti konať pred správnym orgánom a tým k založeniu vady podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. prísť v tomto prípade nemohlo.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti príbratý účastník navrhol, aby Najvyšší súd SR zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/82/2015-135 zo dňa 19.05.2016 tak, že podanú žalobu v celom rozsahu vzhľadom na jej nedôvodnosť zamietne.

Účastník uvedené odvolanie doplnil podaním z 20. júla 2016, v ktorom uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že vyjadrenie účastníka k rozkladu malo byť žalobcovi doručené z dôvodu, že jeho prílohou bol dôkaz - zmluva o dielo uzavretá medzi účastníkom ako objednávateľom a spoločnosťou ADVING, s.r.o. ako zhotoviteľom, pričom podľa odôvodnenia rozsudku sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí predmetným dôkazom zaoberal, a teda mal dať žalobcovi príležitosť, aby sa k podkladu rozhodnutia vyjadril, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Dôvodov formulovaných v jeho odvolaní z 30.06.2016 sa naďalej v plnom rozsahu pridrižoval, pričom uviedol, že sa naďalej nestotožňuje s názorom krajského súdu, že nedoručením vyjadrenia k rozkladu prišlo k založeniu vady podľa § 250j ods. 2. písm. e) O. s. p.

Za principiálnu tiež stále považoval argumentáciu uvedenú v podanom odvolaní s poukazom na citované rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 5Obdo 15/2013, nakoľko však platná právna úprava neukladala v tomto smere správne orgánu ďalšie povinnosti, a teda a contrario z nej nevyplývali pre žalobcu žiadne osobitné a konkrétne procesné práva, už táto skutočnosť aj v zhode s citovaným rozhodnutím najvyššieho súdu postačuje podľa jeho názoru na záver, že k založeniu vady podľa § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. prísť v tomto prípade nemohlo.

K rovnakému záveru však podľa názoru účastníka možno prísť aj v prípade, ak by s poukazom na okolnosti konania hodnotil nedoručenie vyjadrenia k rozkladu a jeho príloh materiálne, teda s prihliadnutím na jeho obsah a vzhľadom na právne a skutkové okolnosti konania. Vzhľadom na

skutočnosť, že obsah vyjadrenia k rozkladu v celom rozsahu len reaguje na dôvody uvedené žalobcom v rozklade, vyjadrenie neobsahuje nijakú novú či prekvapivú argumentáciu k dôkazom, ktoré žalobca na podporu svojich tvrdení predložil a úrad vykonal, prípadne k právnomu posúdeniu veci, ani nevychádza z aplikácie iného, doteraz nepoužitého právneho predpisu, považoval za zrejmé, že neoboznámenie sa s jeho obsahom nijakým zásadným spôsobom nezhoršilo možnosť žalobcu uplatňovať jeho práva.

Zdôraznil, že uvedený postup žalovaného, pri ktorom nedoručuje automaticky vyjadrenie k rozkladu podávateľovi rozkladu, ale ponecháva jeho získanie na jeho procesnej aktivite predstavuje ustálenú prax žalovaného. Iniciatívne doručovanie vyjadrenia k rozkladu žalovanému by teda práve naopak zakladalo vadu správneho konania, keďže by predstavovalo zásah do zásady materiálnej rovnosti účastníkov konania. Súčasne práve skutočnosť, že ustálená prax úradu ponecháva túto otázku na procesnej iniciatíve a aktivite účastníka konania podľa jeho názoru vylučuje, aby sa v tomto prípade jednalo o odňatie možnosti konať pred správnym orgánom, keďže v zmysle doktríny, k naplneniu pojmového znaku tohto dôvodu opravného prostriedku nepríde, „ak k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo len v dôsledku nedostatkov v aktivite, resp. postupe účastníka konania“.

Identický záver je však nutné zaujať aj v spojitosti s vytýkaným neoboznámením žalobcu s podkladom rozhodnutia, ktoré malo spočívať v tom, že žalovaný mu neoznámil dôkaz - zmluvu o dielo uzavretú medzi účastníkom a spoločnosťou ADVING, s.r.o. Krajský súd v tomto prípade podľa názoru účastníka nezohľadnil osobitné koncentračné princípy konania o výmaze úžitkového vzoru, na základe ktorých mali byť všetky relevantné dôkazy zo strany navrhovateľa priložené k návrhu na výmaz alebo v návrhu na výmaz označené, pričom pri dodržaní princípu „rovnosti zbraní“ by identický prístup mal úrad zaujať aj vo vzťahu k majiteľovi úžitkového vzoru a jeho vyjadreniu. V tomto kontexte potom možno krajským súdom citovanú pasáž odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vnímať ako popis toho, čo bolo účastníkom predložené v rozkladovom konaní (keďže predmetná zmluva skutočne bola priložená k vyjadreniu k rozkladu), na druhú stranu, vzhľadom na vyššie popísanú osobitnú koncentračnú zásadu, na zmluvu o dielo žalovaný ako na podklad rozhodnutia vôbec nemal prihliadať (obdobne ako na dôkaz R1 priložený k rozkladu žalobcom - výkres označený menom spoločnosti ADVING, s.r.o.) a teda nebol dôvod oboznamovať s ňou žalobcu, čo súčasne vylučuje krajským súdom konštatovanú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V neposlednom rade aj pokiaľ by bolo konštatované, že sa jednalo o formálnu vadu v postupe žalovaného účastníka bol toho názoru, že krajský súd pochybil pri aplikovaní zásad súdneho prieskumu správnych rozhodnutí. Podľa § 250i ods. 3 O. s. p.: „Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia“.

V tejto súvislosti účastník poukázal na relevantnú doktrínu, ako aj rozhodovaciu prax, ktorá vylučuje aplikáciu súdneho prieskumu pri vadách len z formálnych dôvodov: „Ustanovenie § 250i ods. 3 O. s. p. vyjadruje pravidlo, z ktorého síce vyplýva, že súd preskúmava aj zákonnosť procesného postupu správneho orgánu, avšak prípadná nesúladosť takéhoto postupu sa prejaví v rozhodnutí súdu iba vtedy, ak vady procesného postupu mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako takého. Na iné procesné vady ako aj na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zaviniť, nemôže súd prihliadať.“

Dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by malo preto byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Rovnako by sa toto pravidlo malo vzťahovať aj na prípady porušenia procesných predpisov. Aj v týchto prípadoch dôvodom zrušenia rozhodnutia malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e) O. s. p.). Rozhodnutie sa nezrušuje ani preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka“ (k tomu pozri bližšie R 122/2003).

S poukazom na uvedené je zrejmé, že tvrdenie žalobcu podložené výkresom R1 žalovaný nevyvracal na základe dôkazu - zmluvy o dielo predloženej účastníkom, s ktorou mal podľa názoru krajského súdu byť

žalobca oboznámený a ktorou účastník preukazoval, že nemožno výkres spoločnosti ADVING, s.r.o. brať ako dôkaz predzverejnenia, keďže táto spoločnosť na základe zmluvy o dielo bola viazaná povinnosťou mlčanlivosti. Tento názor však žalovaný podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nepovažoval vo vzťahu k skutkovému tvrdeniu žalobcu za relevantný.

Čo považoval účastník za osobitne významné, je skutočnosť, že právny názor, ktorý žalovaný pri hodnotení dôkazu R1 aplikoval, samotný žalobca ani nenapadol v správnej žalobe. Súčasne žalobcom v správnej žalobe vytýkaná iná vada konania, ktorá mohla spôsobiť jeho nezákonnosť, spočívala v kombinácii nevytýčenia ústneho pojednávania, nedoručenia vyjadrenia k rozkladu a stotožnenia sa žalovaného s tvrdeniami účastníka, t. j. žalobca nikdy v správnej žalobe ani nenamietol výhradu k jeho neoboznámeniu s podkladom napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko teda v tomto prípade a j s poukazom na odôvodnenie rozsudku je zrejmé, že žalovaný nepochybil v rámci hmotno-právnych aspektov napadnutého rozhodnutia, ani mu v konaní nebola vytknutá žiadna iná relevantná procesná vada postupu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia, účastník bol toho názoru, že zrušenie napadnutého rozhodnutia nebude viesť k vecne inému, či výhodnejšiemu rozhodnutiu pre žalobcu, a teda táto potenciálna vada podľa jeho názoru v súlade s § 250i ods. 3 O. s. p. je vylúčená spod súdneho prieskumu a nesmie byť sama osebe podkladom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

S poukazom na hore uvedené skutočnosti účastník navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/82/2015-135 z 19.05.2016 tak, že podanú žalobu v celom rozsahu vzhľadom na jej nedôvodnosť zamietne.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu a doplneniu odvolania v prvom rade poukázal na to, že odvolanie bolo zo strany účastníka podané dňa 30.06.2016, a to pred vyhotovením rozsudku, jeho doručením ktorémukoľvek účastníkovi konania a začatím plynutia lehoty na podanie odvolania (či už účastníkovi alebo žalovanému) podľa ust. § 204 ods. 1 O. s. p., resp. pred začatím plynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti podľa 438 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Rozsudok bol účastníkovi doručený dňa 06.07.2016, a to za účinnosti nového S. s. p., ktorý už nepripúšťa podanie odvolania ako riadneho opravného prostriedku voči neprávoplatným rozhodnutiam krajských súdov. Po nadobudnutí účinnosti S. s. p. preto účastník nemohol byť oprávnený podať odvolanie.

Rozsudok nadobudol vo vzťahu k všetkým účastníkom konania v predmetnej veci právne účinky až momentom jeho doručenia. Až týmto momentom začali účastníkom plynúť lehoty na podanie opravných prostriedkov. Aj keď bol rozsudok vyhlásený dňa 19.05.2016 (t. j. za platnosti a účinnosti O. s. p.), otázku formy, prípustnosti a lehoty na podanie opravných prostriedkov treba posudzovať podľa právnej úpravy platnej v čase doručenia rozsudku účastníkovi konania. Tento záver vyplýva aj z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 287/05 zo dňa 17.05.2006. Keďže právna úprava platná v čase doručenia rozsudku už neumožňuje podať voči neprávoplatnému rozsudku odvolanie, žalobca mal za to, že odvolanie je neprípustné a bolo podané neoprávnene. Jedinú možnosť, ktorú účastník po doručení rozsudku mal, bolo podanie kasačnej sťažnosti podľa § 438 a nasl. S. s. p., keďže jedine tento „opravný prostriedok“ je voči rozsudku krajského súdu podľa platnej právnej úpravy prípustný.

Z uvedeného dôvodu žalobca navrhol, aby najvyšší súd odmietol odvolanie účastníka ako neprípustné a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Žalobca zároveň uviedol, že podanie odvolania dňa 30.06.2016 zo strany účastníka bolo špekulatívne v snahe vyhnúť sa aplikácií S. s. p. a podriadiť odvolacie konanie pod právny rámec a aplikáciu O. s. p.

K doplneniu odvolania účastníkom konania žalobca uviedol, že ak by najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie podané dňa 30.06.2016 je neprípustné, žalobca trvá na tom, že doplnenie odvolania je rovnako neprípustné a nie je možné na naho prihliadať ani ako na kasačnú sťažnosť.

Ak by však najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie zo dňa 30.06.2016 je prípustné a je nutné na neho prihliadať, doplnenie odvolania, ktoré bolo doručené 20 dní po doručení samotného odvolania, považoval žalobca za neprípustné a navrhol, aby najvyšší súd doplnenie odvolania odmietol.

Uviedol, že z dôvodu „predčasnosti“ podania odvolania je na plynutie lehoty na prípadné doplnenie odvolania nevyhnutné analogicky (analogia legis) uplatniť 15-dňovú lehotu podľa § 204 ods. 1 O. s. p. v spojitosti s ustanovením § 205 ods. 3 O. s. p., pričom táto 15-dňová lehota by sa mala počítat' odo dňa podania odvolania, a nie až odo dňa doručenia samotného rozsudku účastníkovi. Opačným postupom by došlo postupom samotného účastníka k predĺženiu lehoty na doplnenie odvolania (21 dní namiesto 15 dní), ktoré žiadny právny predpis nepripúšťa.

Ak by mal účastník záujem doplniť svoje odvolanie podané dňa 30.06.2016, mal tak urobiť najneskôr do 15.07.2016 a nie až dňa 20.07.2016 (tak ako to urobil účastník). Ak by súd doplnenie odvolania, ktoré bolo podané 20.07.2016 (t. j. 20 dní) po podaní samotného odvolania povolil a na doplnenie odvolania prihliadal, konvalidoval by tak účastníkovi predĺženie lehoty na podanie a doplnenie odvolania podľa § 204 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 205 ods. 3 O. s. p. a zároveň by konvalidoval porušenie práva ostatných účastníkov na spravodlivý súdny proces (t. j. zásadu rovnosti zbraní) a porušenie rovnosti účastníkov konania. Takýto postup súdu by bol zároveň v rozpore s účelom ustanovenia § 205 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd vec správne právne posúdil a rozsudok je v súlade s dlhodobou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v otázke následkov nedoručenia procesných podaní účastníkov konania ostatným účastníkom konania.

K argumentom použitým účastníkom ako dôvod pre nesprávnosť rozsudku žalobca uviedol, že argumentácia účastníka, že platná právna úprava neukladala žalovanému žiadnu povinnosť doručiť žalobcovi vyjadrenie účastníka k rozkladu žalobcu, a že nedoručením vyjadrenia účastníka k rozkladu žalobcu nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho procesného práva žalobcu, nemôže obstáť.

Žalobca uviedol, že doručovanie kľúčových vyjadrení v konaní pred správnym orgánom v prvom rade vyplýva z ústavnoprávnych princípov a zásad konania pred správnym orgánom. Táto povinnosť tiež vyplýva z ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku, v zmysle ktorého je správny orgán povinný postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Po ďalšie, táto povinnosť vyplýva aj z ďalšieho základného princípu správneho konania, ktorým je práve rovnosť procesných práv a povinností účastníkov správneho konania zakotvená v § 4 ods. 2 správneho poriadku. V zmysle tejto zásady by mali mať účastníci konania pred správnym orgánom rovnaké procesné práva, medzi ktoré patrí aj právo reagovať na „protiargumenty“ protistrany, resp. právo rozhodnúť, či a v akom rozsahu bude účastník konania reagovať na protiargumenty druhého účastníka konania.

Vzhľadom na zhodnosť ústavných princípov v správnom a súdnom konaní žalobca poukázal aj na to, že ani v prípade vyjadrenia k odvolaniu v súdnom konaní neustanovuje O. s. p. výslovnú povinnosť súdu doručiť toto vyjadrenie odvolateľovi. Aj napriek tejto skutočnosti i Ústavný súd Slovenskej republiky

konštatoval, že nedoručenie vyjadrenia k odvolaniu bez priamej zákonnej povinnosti súdu predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, pretože odvolateľovi nebola daná možnosť vyjadriť sa k vyjadreniu k odvolaniu, v dôsledku čoho mu bolo znemožnené reagovať na právnu argumentáciu odporcu v odvolacom konaní. Túto argumentáciu ju nutné použiť analogicky aj v správnom konaní.

Argumenty účastníka sú tiež v rozpore ustálenou a konštantnou rozhodovacou praxou slovenských a európskych súdov v otázke následkov nedoručenia procesných podaní účastníkom konania, pričom žalobca poukázal najmä na nasledovné rozhodnutia: nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 77/2015 zo dňa 10.05.2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 209/2014 zo dňa 28.08.2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 112/2013 zo dňa 27.02.2014, rozhodnutie ESLP vo veci Hudáková proti Slovenskej republike z 27.04.2010 (sťažnosť 23083/05) a rozhodnutie ESLP vo veci Trančíková v. SR z 13.01.2015 (sťažnosť 17127/12). Všetky vyššie uvedené rozhodnutia sú pritom plne aplikovateľné na konanie správneho orgánu, ktorého základné povinnosti obsiahnuté vo vyššie citovaných § 3 a § 4 správneho poriadku korešpondujú základným zásadám súdneho konania.

Žalobca uviedol, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 15/2013, na ktoré sa účastník odvoláva, uvádza ho ako príklad správnej interpretácie odňatia možnosti konať pred správnym orgánom, a z ktorého vyvodzuje nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne rozhodnutie krajského súdu nie je aplikovateľné na posudzovanú právnu vec. Zo skutkového stavu daného rozhodnutia ako aj priamo z účastníkom citovanej časti daného rozhodnutia vyplýva, že v predmetnej veci boli riešené následky nedoručenia vyjadrenia k vyjadreniu v konaní o nariadení predbežného opatrenia, ktoré zo svojej podstaty nie je rozhodnutím vo veci samej, je len prostriedkom dočasnej úpravy práv, a vo vzťahu ku ktorému O. s. p. kladie iné nároky na celé konanie, ale najmä vykonanie dokazovania a doručovanie písomností.

Tvrdenia účastníka, že otázku následkov nedoručenia podaní účastníka konania ostatným účastníkom konania je potrebné posudzovať v každom jednotlivom prípade osobitne neobstojí, pretože ustálená súdna prax sa prikláňa k názoru že posúdenie tejto otázky je založené na formálnom výklade a nie na materiálnom prístupe (ako sa to účastník aj snaží naznačiť aj v doplnení odvolania a pretože jediný materiálny korektív, ktorý je v tejto otázke možné použiť je otázka predmetu konania. To znamená, že vada konania spočívajúca v nedoručení vyjadrenia z vlastnej vôle správneho orgánu, resp. súdu, môže mať v zásade menší vplyv na zákonnosť rozhodnutia v prípade, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, t. j. napríklad pri rozhodnutiach čisto procesnej povahy alebo (vychádzajúc z rozhodnutia citovanom účastníkom) pri rozhodnutiach o nariadení predbežného opatrenia.

Vzhľadom na všetko vyššie uvedené žalobca bol názoru, že mal právo, a by mu žalovaný doručil vyjadrenie účastníka k rozkladu žalobcu. Nedoručením vyjadrenia k rozkladu, tak žalovaný spôsobil vadu konania, v dôsledku ktorej bolo napadnuté rozhodnutie nezákonné a žalobcovi bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Preto žalobca trval na tom, že rozsudok je vecne správny.

V prípade, ak by sa najvyšší súd priklonil k názoru, že na doplnenie odvolania je potrebné prihliadať a pripisovať mu právne účinky, žalobca k jednotlivým argumentom obsiahnutým v doplnení odvolania uviedol, že argumentácia účastníka obsiahnutá v odvolaní nemôže obstáť a je v rozpore s ustálenou praxou slovenských súdov a ESLP.

Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 16/2012-44 z 30. apríla 2013 uvádza: „Z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESLP z 31. mája 2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESLP z 28. júna 2001)“.

K podobnému záveru dospel Ústavný súd SR aj v náleze sp. zn. I. ÚS 77/2015 zo dňa 10.06.2015, v

ktorom konštatuje, že „V tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie ESLP (pozri bod 16 in fine) z 13.01.2015 vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 17127/12), v ktorom ESLP konštatoval, že tým, že účastníčke ako žalobkyni nebolo oznámené vyjadrenie protistrany k jej odvolaniu (nepostúpením kópie písomného vyjadrenia žalovaného), došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru... V citovanom rozhodnutí ESLP tiež uviedol, že aj keď predmetné vyjadrenie odporcu neobsahovalo žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa sťažovateľka už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a podľa vlády nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a sťažovateľke mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním.“

Z citovaných nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky (s ktorými sa žalobca plne stotožňuje) vyplýva, že je základným právom účastníka konania rozhodnúť sa, či bude alebo nebude reagovať na vyjadrenie druhého účastníka. Nezáleží pritom, aký je skutočný účinok daného vyjadrenia alebo tam uvedených skutočností na súdne rozhodnutie a či vyjadrenie odporcu obsahuje nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým sa účastník nemohol a nevyjadril v predchádzajúcom priebehu konania a či podľa konajúceho správneho orgánu alebo podľa účastníka predkladajúceho dané vyjadrenie, vyjadrenie nemalo vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu.

Žalobca zdôraznil, že správny orgán je povinný doručovať účastníkom konania všetky jemu doručené vyjadrenia (od druhých účastníkov konania) bez ohľadu na to, či toto obsahuje skutočnosti rozhodné pre jeho rozhodnutie alebo nie a či obsahuje nové skutočnosti alebo nie. Správny orgán však nie je oprávnený rozhodnúť za účastníka (napr. nedoručením vyjadrenia druhého účastníka) o tom, či sa účastník k vyjadreniu druhého účastníka vyjadrí alebo nie, alebo či sa vyjadrí len k niektorým argumentom tam obsiahnutým.

Ak by správny orgán posudzoval materiálny obsah vyjadrenia, a teda ak by posudzoval, či ide alebo nejde o nové skutočnosti a/alebo či skutočnosti uvedené v jemu predloženom vyjadrení majú/budú mať vplyv na jeho rozhodnutie vo veci samej, prejudikoval by tak svoje vlastné rozhodnutie čo je podľa názoru žalobcu v rozpore so základnými zásadami správneho konania a zásadami hodnotenia dôkazných prostriedkov a rozhodovania. Takéto konanie by podľa názoru žalobcu bolo v rozpore so základným princípom právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, medzi ktoré patrí aj princíp právnej istoty, a ktorý musí byť zaručený aj v konaní správnych orgánov.

Argumenty týkajúce sa údajného faktu, že žalovaný vôbec nevyužil vyjadrenie k rozkladu a zmluvu predloženú účastníkom konania spolu s rozkladom ako podklad pre svoje rozhodnutie, pretože je vraj údajne zjavné, že žalovaný nevyvracal možnosť použitia dôkazu R1 (výkres predložený žalobcom) práve zmluvou predloženou zo strany účastníka (a teda tieto neboli súčasťou hodnotenia dôkazov) v zmysle vyššie uvedeného neobstoja.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva pravý opak. Z textu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (či už vo vzťahu k hodnoteniu dôkazu R1 alebo iných dôkazných prostriedkov hodnotených žalovaným v rámci rozkladového konania) je zjavné, že žalovaný v mnohých prípadoch dokonca prevzal skoro doslovnú argumentáciu účastníka konania uvedenú vo vyjadrení k rozkladu. Vyjadrenie k rozkladu sa stalo súčasťou procesu hodnotenia dôkazov v rozkladovom konaní a tak podkladom na rozhodnutie o rozklade žalobcu, a preto žalobca mal právo, aby mu vyjadrenie k rozkladu bolo riadne a zákonne doručené.

Žalobca sa v dôsledku nezákonného konania správneho orgánu nemohol vôbec oboznámiť s vyjadrením k rozkladu a argumentmi účastníka a rozhodnúť sa, či na tieto bude alebo nebude reagovať.

Ani tvrdenie účastníka, že postup žalovaného - pri ktorom žalovaný nedoručuje automaticky vyjadrenie k rozkladu podávateľovi rozkladu a ponecháva jeho získanie na procesnej aktivite podávateľa rozkladu - predstavuje ustálenú prax žalovaného, a teda žalovaný nebol povinný vyjadrenie k rozkladu doručiť žalobcovi, neobstojí.

To, že takýto postup predstavuje ustálenú prax žalovaného neznamená, že takýto postup je správny, zákonný a ústavne konformný. Práve naopak, nie je povinnosťou účastníka konania (a takáto povinnosť nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu) sa každodenne informovať, či druhý účastník doručil v konaní vyjadrenie. Účastník konania má len právo nahliadať do správneho spisu a oboznámiť sa obsahom správneho spisu. Pričom ako to vyplýva z rozhodovacej praxe ESLP, možnosť nahliadnuť do spisu dostatočným spôsobom negarantuje právo na kontradiktórne súdne konanie. Inak povedané, právo na nahliadnutie do spisu a možnosť vyhotovovať kópie písomných podaní nekompenzuje nedoručenie stanoviska alebo dôkazu protistrany druhému účastníkovi konania. Nahliadanie do spisu je právom a nie povinnosťou účastníkov, pričom účastník nemôže byť neprímeraným spôsobom (až šikanózne) zaťažovaný, resp. nemožno od neho spravodlivo požadovať sústavné sledovanie dopĺňania súdneho spisu, nakoľko tento nemá vedomosť, kedy bude určitá písomnosť doručená do súdneho spisu. Navyše v niektorých prípadoch (tak ako to bolo v tomto prípade, keďže žalobca má sídlo a miesto pôsobenia v Bratislave a žalovaný sídli v Banskej Bystrici) tomu fakticky môže brániť aj časové a územné hľadisko (krátke lehoty, vzdialenosť pobytu účastníka od sídla súdu a pod.), preto je súd povinný doručovať procesné podania druhému účastníkovi bez ohľadu na jeho právo nazeráť do súdneho spisu.

Žalobca mal za to, že argumentácia účastníka obsiahnutá v doplnení odvolania, v zmysle ktorej nedoručenie vyjadrenia účastníka k rozkladu nepredstavuje vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (tak aby krajský súd bol povinný na ňu podľa § 250i ods. 3 O. s. p. prihliadať), je nesprávna.

Tak ako žalobca uviedol, nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania je v rozpore so základnými zásadami správneho konania a predstavuje takú vadu konania, ktorá má priamy dôsledok na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu a na možnosť žalobcu konať pred súdom, bez ohľadu na to, že podľa účastníka jeho vyjadrenie k rozkladu údajne nemalo zjavný materiálny vplyv na rozhodnutie.

Uvedená vada spôsobila porušenie práv žalobcu na spravodlivé a rovné konanie pred správnym orgánom a čiastočnú nemožnosť preskúmania napadnutého rozhodnutia, tak ako to krajský súd správne uviedol v odôvodnení rozsudku, a teda ak by nedošlo k odstráneniu vady správneho konania v novom konaní o rozklade žalobcu, došlo by k porušeniu ústavného práva žalobcu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR.

Z vyjadrenia žalobcu aj zo žaloby je zjavné, že žalobca napádal rôzne dôvody nesprávnosti (vady) postupu žalovaného, ktoré mali jeho vplyv na možnosť žalobcu konať pred žalovaným a zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pričom tieto dôvody neboli nikdy uplatnené kumulatívne (ako sa účastník snaží účelovo tvrdiť). Fakt, že žalobca v žalobe osobitne nenamietal hodnotenie dôkazu R1 je v tomto prípade tiež irelevantný, pretože je podstatné, že žalobca namietal nesprávnosť postupu žalovaného (t. j. nedoručenie vyjadrenia účastníka k rozkladu).

Žalobca zároveň poukázal na to, že nedoručenie vyjadrenia k rozkladu samo o sebe spôsobuje takú vadu konania žalovaného a napadnutého rozhodnutia, ktoré majú za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto argumenty účastníka uvedené v doplnení odvolania sú irelevantné. Účastník sa pritom snaží obrátiť argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení rozsudku tak, že podľa krajského súdu nedoručenie dôkazu, ktorý bol účastníkom predložený spolu s vyjadrením rozkladu samo o sebe spôsobuje vadu napadnutého rozhodnutia. Tento záver však nijako z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, pretože z odôvodnenia rozsudku jasne vyplýva, že vada konania sa viaže k nedoručeniu vyjadrenia k rozkladu (s ktorým okrem iného bol doručený aj dôkaz predložený účastníkom), s ktorým sa ako s podkladom napadnutého rozhodnutia žalovaný zaoberal.

Okrem toho, účastník v rozkladovom konaní (čo sa však žalobca dozvedel až následne po vydaní napadnutého rozhodnutia - keď si z vlastnej iniciatívy zabezpečil po vydaní napadnutého rozhodnutia vyjadrenie k rozkladu) nenapádal neprípustnosť dôkazného prostriedku R1 a ani fakt, že žalovaný nemôže na tento dôkazný prostriedok prihliadať. Naopak, k dôkaznému prostriedku R1 sa vyjadril a na

dôkaz svojich tvrdení predložil subdodávateľskú zmluvu. Nezákonnosť resp. nesprávnosť postupu žalovaného vo vzťahu k dôkazu R1 a/alebo ním predloženej subdodávateľskej zmluvy, resp. k faktu, že žalovaný tieto pripustil a podrobil ich hodnoteniu nenamietal účastník ani v konaní pred krajským súdom, naopak opakovane poukazoval na údajnú správnosť postupu žalovaného a správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu účastník teraz nemôže namietat' nezákonnosť rozsudku, údajne plynúcu z nesprávneho posúdenia koncentračnej zásady konania vo vzťahu k dôkazu R1 a ním predloženej subdodávateľskej zmluvy.

Bez ohľadu na vyššie uvedené žalobca poukázal na to, že koncentračnú zásadu rozkladového konania pred žalovaným nie je možné vykladať spôsobom, akým to robí účastník. Podľa názoru žalobcu koncentračná zásada (aj v rozkladovom konaní) nemôže vylučovať použitie dôkazných prostriedkov, ktoré účastník rozkladového konania použije na obranu svojich záujmov ako reakciu na tvrdenia druhého účastníka. Takýmto konaním by došlo k porušeniu práva účastníka konania, keďže by bol zbavený práva reagovať na argumenty a/alebo protiargumenty protistrany (druhého účastníka konania), vrátane predloženia dôkazných prostriedkov preukazujúcich nepravdivé tvrdenia druhého účastníka. Preto ani vecná argumentácia účastníka týkajúca sa koncentračnej zásady uvedená v doplnení podania nie je v tomto prípade správna a relevantná.

Na základe všetkého vyššie uvedeného mal žalobca za to, že rozsudok krajského súdu je správny, vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu účastníka konania nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na

zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazuje na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Úlohou najvyššieho súdu bolo posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu prvostupňovým súdom, ktorý rozhodnutie zrušil výlučne z procesných dôvodov, konkrétne z dôvodu nedoručenia vyjadrenia účastníka k rozkladu žalobcovi, ktorý podal návrh na výmaz úžitkového vzoru č. 4301 s názvom „Systém na zadržanie roztavenej aktívnej zóny v tlakovej nádobe jadrového reaktora typu VVER-440/V213“ majiteľa Inžinierska výpočtová spoločnosť Trnava, s.r.o.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Podľa § 58 ods. 4 zákona o úžitkových vzoroch na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 58 ods. 5 zákona o úžitkových vzoroch na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa nevzťahujú ustanovenia o prerušení konania, o čestnom vyhlásení, o lehotách na rozhodnutie a o opatreniach proti nečinnosti podľa všeobecných predpisov o správnom konaní.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že na konanie pred Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ktorým je zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, s výnimkou taxatívne vymedzených

ustanovení správneho poriadku.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku; správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Aj v rámci konania pred Úradom priemerného vlastníctva Slovenskej republiky platia teda všeobecné zásady správneho konania, zakotvené v správnom poriadku, jednou z ktorých je zásada súčinnosti správnych orgánov s účastníkmi konania. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu rozhodnutiu správneho orgánu vo veci samej musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého konania.

Je nespornou skutočnosťou, že v posudzovanej veci vyjadrenie účastníka konania k rozkladu žalobcovi doručené nebolo.

S poukazom na konštantnú judikatúru ústavného súdu, senát najvyššieho súdu skonštatoval, že v konaní pred správnymi orgánmi v predmetnej veci jednoznačne došlo k porušeniu zásady súčinnosti.

Princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca.

Ako konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 168/2012-44 z 30.04.2013: „Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim.“ V tomto náleze sa tiež uvádza, že „z princípu kontradiktórnosti vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť, nezáleží na tom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESĽP z 31. mája 2001, vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 28. júna 2001). Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 249/2012)“.

Uvedené je potrebné v plnom rozsahu aplikovať aj na konanie pred správnymi orgánmi.

Podľa ustanovenia § 204 ods. 1 veta prvá O. s. p. odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Z hľadiska posúdenia včasnosti podania odvolania v zmysle O. s. p. je podstatnou skutočnosťou, kedy bolo napadnuté rozhodnutie účastníkovi doručené. Lehotu nie je možné počítať od vyhlásenia rozsudku, resp. od podania predčasného odvolania v konkrétnom prípade, pretože Občiansky súdny poriadok jednoznačne určuje moment od ktorého odvolanie možno podať.

S poukazom na uvedené, senát najvyššieho súdu na predčasne podané odvolanie v konkrétnom prípade neprihliadol, pričom doplnené odvolanie posúdil ako odvolanie podané včas, t. j. v 15-dňovej lehote počítanej od doručenia napadnutého rozhodnutia (06.07.2016). Vychádzal pritom z poučenia uvedeného

v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, z ktorého zároveň pre všetkých účastníkov preskúmovacieho konania vyplynulo oprávnenie podať proti nemu odvolanie.

Odvolací súd zistil, že odvolanie účastníka neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/82/2015-135 zo dňa 19. mája 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p. a s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní účastníkom konania ich náhradu nepriznal. Žalobca, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, si náhradu trov konania neuplatnil, pričom žalovanému ani účastníkovi, ktorí v predmetnom konaní neboli ani úspešní, zo zákona náhrada trov konania neprináleží.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.